

Дівчина, якою була

КУПИТИ

Алексіс Спенсер завжди використовує надихаючі висловлювання, щоб виправдати власні невдачі та недоліки. Її найближчі друзі — далекий спогад, а борги за коледж все такі ж великі, як і в день її від'їзду, — але «що буде, те й буде».

Однак, коли в один день Алексіс втрачає роботу та стосунки, не знаходиться достатньо дієвого висловлювання, щоб допомогти їй упоратися з цим. Як завжди, вона звинувачує у своїх проблемах весь світ, включно з собою колишньою, яка мала б більше старатися. Жаліючи себе, Алексіс знаходить пляшку горілки з часів коледжу, напивається та втрачає свідомість. Та цього разу вона прокидається не вдома — і навіть не в своєму місті. Насправді, вона навіть не у тому самому році...

Алексіс

Постукуючи кінчиками пальців по столу, я спостерігала за годинником у правому нижньому куті екрана комп'ютера. Нігті не клацають так мило, як колись, бо я схильна їх обгризати. Протягом своїх тридцяти з гаком років я багато разів намагалася позбутися цієї звички, але марно — нігті самі собою потрапляють до моїх зубів, приречені на загибель. Мій робочий день закінчувався за дві хвилини, але вони тягнулися, немов ціла вічність, оскільки мені кортіло дістатися додому й почати готуватися до нашого особливого побачення, яке запланував мій хлопець Ендрю. Я не знала, що саме ми робитимемо, але він попросив мене вбратися гарно, тож мені потрібен був час переміряти щонайменше десяток різних убрань — хоч я, швидше за все, зупинилася б на своєму першому варіанті.

З трансу мене вивів грюкіт шухляд у сусідніх кабінках. Шурхіт ніг, сміх — усе свідчило про кінець робочого тижня.

Схопившись за мишку, я вже збиралася вийти з системи, але тут у верхній частині скриньки вхідних з'явився новий лист із заголовком «ПРОСИМО ЗАЙТИ ДО ВІДДІЛУ КАД-РІВ». Я ледь не застогнала вголос від того, що початок моїх вихідних перервано, але, кинувши погляд на календар, прикріплений до стіни моєї кабінки, я побачила виділений маркером напис на даті понеділка: «1 рік на роботі!»

Я не могла не посміхнутися, побачивши це, особливо беручи до уваги лист від відділу кадрів. Більшість людей узагалі не хоче знатися з відділом кадрів. Хіба що тільки ті, хто вже рік працює на тимчасовому контракті і кому повідомили, що вони отримали постійне місце роботи. А це якраз про мене! Алексіс Спенсер, менеджерка соціальних мереж на тимчасовому контракті, яка незабаром стане менеджеркою соціальних мереж на постійному контракті. У відділі кадрів, мабуть, хочуть, щоб мої вихідні почалися з хороших новин. Як турботливо з їхнього боку.

Цілий рік я відповідала на скарги в соцмережах, що туалетний папір занадто тонкий, або що прокладки нічого не вбирають. Безумовно, я заслужила на це підвищення.

Я з любов'ю подивилася на маленьку фіалку, що стояла на моєму столі. Це подарунок від Ендрю на знак мого влаштування на цю роботу. Він сказав тоді, що фіалки приводять до щасливого фіналу. Я не знала, чи дійсно є така прикмета, чи він її вигадав, але рослина мені все одно сподобалася.

— Ну що, моя Фіаска, цей день настав.

Я потерла один з її широких соковитих листків на щастя. Назвала я її Фіаскою не просто так: це ім'я прекрасно передавало усю мою сутність. Тепер Ендрю точно мав би пишатися мною. Особливо, зважаючи на те, що за останні роки я не зробила нічого такого, щоб він міг би відчувати гордість. Університет вже майже десять років як позаду, а з роботою в мене досі було те саме: випробування, звільнення, випробування, звільнення, випробування і знову звільнення. Але у цей день все мало змінитися. Посміхаючись, я підвелася зі свого крісла й попрямувала до відділу кадрів. Навіть моя хода демонструвала мою впевненість у собі. Якби в офісі все ще хтось був, мене побачили б зовсім іншою жінкою — з високо піднятою головою і відведеними назад плечима.

Підійшовши до кабінету відділу кадрів, я двічі постукала.

— Прошу, — пролунав голос Дженет, приглушений дверима з твердої деревини, які спеціально було встановлено, аби розмови в стінах її кабінету залишалися конфіденційними.

Коли я ввійшла, Дженет сиділа за столом — повненька, з темними очима. І як завжди насуплена. Думаю, це через її роботу.

— Доброго дня, мені написали з проханням зайти до відділу кадрів, — сказала я, намагаючись приховати своє хвилювання невимушеною посмішкою.

Вона прочистила горло і почала копатися у кількох теках з документами.

— Так. Ви, певно — Алексіс Спенсер, — помахом руки Дженет запросила мене присісти.

— Єдина і неповторна, — відповіла я, сідаючи. Заправивши пасмо волосся за вухо, я примусила себе знову невимушено посміхнутися, не бажаючи здаватися надто нетерплячою, немов я рахувала дні (насправді так воно і було).

— Ви працюєте тут за тимчасовим контрактом уже близько року.

Я кивнула. Схоже, Дженет теж рахувала.

— І ви чудово проявили себе у підтримці активності на наших сторінках у соціальних мережах та в роботі зі скаргами споживачів.

— Дякую.

Моя натягнута посмішка розпливлась у щирий усміх. Ну ось і воно. Мене нарешті взяли на постійну роботу.

Зі мною рідко відбувалося щось хороше, але я могла б звикнути до цього запаморочливого відчуття — наче рій метеликів пурхав у мене в животі. Від цього відчуття я ще трішки випросталася на своєму стільці Мені взагалі байдуже, якою буде надбавка до зарплати. Мені б тільки постійну роботу! І ще оплачувану відпустку. І компенсацію послуг стоматолога. І пільги на пенсійні заощадження, про які Ендрю постійно згадував. Не кажучи вже про омріяне медичне страхування. Минулого року, коли я зламала руку, впавши зі сходів у барі, мені залишалося тільки сподіватися, що з часом кістки правильно зійдуться самі собою — чи як це там називається, коли гояться зламані кістки. Коли я якось потрапила в автокатастрофу — гаразд, це трапилося двічі — я двічі відмовилася від швидкої допомоги та викликала таксі, щоб мене відвезли додому. Так, потім мені довелося заплатити за чистку салону — на оббивку сидіння потрапила моя кров, — але я все одно заощадила купу грошей та ще

й не померла. З усіх боків я у вигаши! Ну і, кінець-кінцем, я мала вже пройти свій щорічний медогляд. Від останнього минуло шість років — дякувати державі, яка випхала мене з татової медичної страховки, щойно мені виповнилося двадцять шість. Так собі подарунок на день народження. Але тепер я могла б узяти свою страховку і твердою ногою — просто до лікарні. Я зайшла б до лікаря й сказала: «Мені, будь ласка, аналізи. Перевірте кожен куточок».

— Але річ у тім, що... — Дженет замислилася, дивлячись на теку з документами, а потім нарешті повернула погляд на мене. Вона підібгала губи і нарешті заговорила. — Алексіс, мені прикро, але ми змушені звільнити вас.

— Від чого звільнити? — запитала я.

Вона подивилася на мене невидючим поглядом.

— З компанії.

— Я... як це? — затнулася я і злегка нахилилася вперед. — Чому? Мені казали, що мене візьмуть на постійну роботу після року на тимчасовому контракті.

Дженет похитала головою.

— Боюся, що цього не станеться. Компанія вирішила передати роботу тимчасових контракторів на аутсорсинг.

Мої очі розширилися від невіри.

— Але вона вже передана на аутсорсинг. Мені.

— Її буде передано на аутсорсинг ще далі, тобто вже поза межами континенту. Мені прикро, але бюджет знову урізали, і десь треба було скоротити штат.

Дженет і далі дивилася кудись позад мене, а її очі бігали туди-сюди, як маятник. Це її клятий годинник: я чую його позаду себе. Вона хотіла покінчити з усіма формальностями й піти на вихідні.

— Гарзд, — видихнула я. — Чи отримаю я якусь вихідну допомогу? — насправді я навіть гадки не мала, що це таке, але це було в одному з епізодів «Офісу».

— Ні, — повільно заговорила Дженет, ніби розмовляючи з дитиною, — ви працювали на тимчасовому контракті, для вас не передбачено жодних пільг, — Дженет прочистила горло і підвелася. — Будь ласка, звільніть своє робоче місце і здайте бейдж.

Я подивилася на свій бейдж, прикріплений до сорочки. Він мав червону облямівку, а не зелену, як бейджі постійних працівників. «Алексіс Спенсер» — було написано жирними чорними літерами під моєю фотографією, де я була одягнена в усе найкраще та усміхнена від вуха до вуха. Її зробили у мій перший день на роботі.

— Можна я його залишу? — запитала я, потираючи твердий пластик. — На пам'ять.

Дженет простягнула руку, долонею догори.

— Ні. З міркувань безпеки ви не можете залишити його собі.

Я зітхнула, повільно відкріплюючи бейдж від сорочки. Мої пальці стиснули його на кілька секунд. А тоді Дженет висмикнула його з моїх рук.

Вона дістала з-за столу картонну коробку і поставила її переді мною.

— Зараз я проведу вас до вашої кабінки, щоб ви могли зібрати речі. Я неохоче підвелася та взяла коробку.

— Мене не потрібно проводити до столу, — відказала я, але мій голос надломився, зіпсувавши момент гордості.

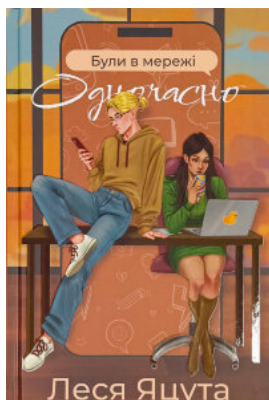
Вона кинула на мене суворий погляд.

— Це політика компанії, Алексіс.

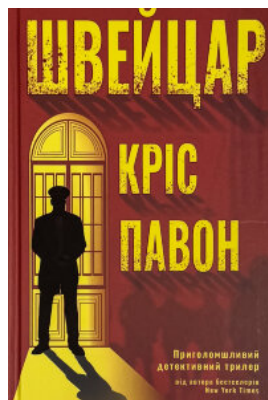
Правила, які не мали жодного сенсу, завжди називають політикою. Переможена, я вийшла за нею з кабінету в коридор. Йдучи попереду, Дженет озиралася, наче я якийсь злочинець, за яким їй потрібно стежити.

— Я буду тут, якщо вам щось знадобиться, — промовила Дженет, зупиняючись біля моєї крихітної темної кабінки.

Рекомендована література

Були в мережі
одночасно

Швейцар

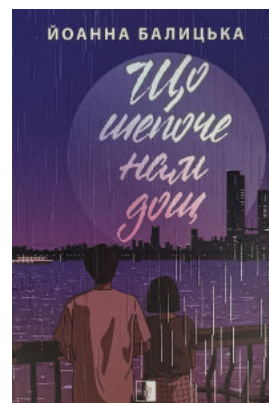
Нескінченність між
нами

Через тебе

Під опалим листям

Що шепоче нам дощ

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ